

Колю и Колчо.

Ев. Чириковъ.

дѣдо-мразъ се сърдѣше не на шегѣ, като се разхождаше по снѣжното, пусто и безбрѣжно, като океанъ, поле . . .

На далечния хоризонтъ тази безлюдна пустиня се сливаше съ потъналитѣ вече облачни небеса, и не можеше да се различи, дѣ се свършватъ снѣжнитѣ насипи и отдѣ почватъ чуднитѣ тамъ облаци . . . И самото небе прилича на снѣжно поле. Дѣто и да погледнешъ — всждѣ бѣло: и долу, и горѣ, и напрѣдъ, и назадъ, и на дѣсно, и на лѣво... Вредъ снѣгъ, снѣгъ, снѣгъ . . . Вѣтрѣтъ се разхожда по полето, повдига снѣженъ прахъ и се носи по снѣжнитѣ цѣлини, като бѣлъ димъ . . . Дано само нѣма буранъ . . .

Страшно е сега да пѣтувашъ изъ полето самъ... Затова пѣкъ какъ весело става изведнажъ, кога зачуешъ отдалечъ еднообразното дрънкане на идяща насрѣща шейна или пѣкъ настигнешъ дългъ — дългъ скрипящъ керванъ, който като гжска се мѣкне изъ пѣтя! Какъ спокойно става на душата, кога видишъ този дългъ керванъ и, наредъ съ него, селяни въ овчи, тѣсно опасани кожуси, какъ подвикуватъ и крачатъ до своитѣ побѣлѣли отъ скрежъ кончета! Разнозвучашитѣ звънци дрънкатъ, дрънкатъ нѣкакъ чудно, меко, сѣкашъ пѣятъ, сѣ-